

It substantiates the provision that since planning is a program of the organization of the investigation, then the organization of the investigation in itself can be considered to be the practical implementation of this program. That is why planning is not just an element of organization of the investigation, but is an organizing basis (principle) of the investigation, i.e. only by means of planning it is possible to exercise in practice the organization of activities of crime investigation. At the same time the plan is not a dogma but the dynamic element of the structure which is changing (becomes simpler or complicated) depending on the situation, stages and objectives of the investigation, achieving of its goal.

On the basis of law provisions, by-laws, regulations and scientific positions of scientists-criminologists following elements of planning of investigation of robberies committed by juveniles are offered: analysis of initial information as a precondition for the formation of the plan; bringing up the versions, description of measures of their tryout; forecasting, i.e. determining what new data can be received when checking the versions nominated; drafting the written plan to define the complex investigation (search), organizational and tactical measures, the most appropriate sequence of their execution and tactics of conduct, even their simultaneity if necessary, specification of powers and tools involved.

Key words: *planning of the investigation, organization of the investigation, juvenile offender, robbery, typical form of the pre-trial investigation plan.*

Стаття надійшла 05 травня 2014 р.

УДК 343.137.2

В. О. Рибалко

ОЦІННЕ ПОНЯТТЯ «СУСПІЛЬНИЙ ІНТЕРЕС» ЯК ПІДСТАВА ДЛЯ ВІДМОВИ У ЗАТВЕРДЖЕННІ УГОД ПРО ПРИМИРЕННЯ І ВИЗНАННЯ ВИНУВАТОСТІ

Досліджено оцінне поняття «суспільний інтерес» як підставу для відмови у затвердженні угод у кримінальному провадженні.

Порушено дискусійні питання, що виникають під час тлумачення оцінного поняття «суспільний інтерес»: 1) чи є обов'язковим для наявності «суспільного інтересу» в укладенні угоди сприяння з боку підозрюваного, обвинуваченого; 2) чи можна укласти угоду для доведення вини підозрюваного, обвинуваченого у випадку, коли позиція сторони обвинувачення у справі є слабкою і без визнання вини провадження не матиме судових перспектив; 3) чи можливе укладення угоди з підозрюваним, обвинуваченим, який вчинив злочин за наявності обставин, що обтяжують покарання, негативно характеризується, не працює, раніше притягувався до кримінальної відповідальності.

Запропоновано вирішення наведених запитань, а також окреслено кілька нових, пов'язаних із тлумаченням оцінного поняття «суспільний інтерес», які і становлять перспективу подальших досліджень.

Ключові слова: угода про примирення, угода про визнання винуватості, невідповідності умов угоди інтересам суспільства.

Постановка проблеми. Главою 35 нового КПК України 2012 року передбачено особливий порядок кримінального провадження на підставі угод про примирення та визнання винуватості. Одне із найважливіших оцінних понять інституту провадження на підставі угод – *«суспільний інтерес»*. Від його правильного правозастосовного тлумачення залежить питання про можливість укладення угод про примирення та визнання винуватості у кримінальному провадженні. У разі невідповідності умовам угоди *«інтересам суспільства»* суд не затвердить такої угоди, а провадження продовжуватиметься у загальному порядку (п. 2 ч. 7 та абз. 2 ч. 7 ст. 474 КПК України). У зв'язку з неоднаковим розумінням оцінного поняття *«суспільний інтерес»* на практиці виникають ситуації, коли за аналогічних обставин справи одні прокурори та судді вбачають *«суспільний інтерес»* у затвердженні угоди про визнання винуватості, а інші – ні.

Стан дослідження. Комплексного дослідження цього нового інституту КПК України українськими вченими ще не проводилось, як і не здійснювалися спроби роз'яснити наявні у ньому оцінні поняття, до яких, зокрема, належить *«суспільний інтерес»*. У той же час в Україні ще у 2005 р. П. В. Пушкарем захищено кандидатську дисертацію на тему: «Угода про визнання вини у сучасному кримінальному процесі: порівняльно-правове дослідження», у якій він обґрунтовував доцільності впровадження угод про визнання вини в кримінальний процес України на основі дослідження цього інституту в кримінальному процесі зарубіжних держав.

Метою статті є висвітлення труднощів, які виникають у практиків під час вирішення питання про відповідність угод *«інтересам суспільства»*.

Виклад основних положень. КПК України не дає визначення поняттю *«суспільний інтерес»*. Його зміст і обсяг, як і решти оцінних понять, слід визначати з урахуванням конкретних обставин справи.

Під *«суспільним інтересом»* у кримінальному процесі розуміють вигоду як для суспільства в цілому і для конкретної людини, зокрема. *«Суспільний інтерес»* – це те, що спонукає діяти так, а не інакше заради

блага всього суспільства і для блага окремої людини, це те, що є рушійною силою кримінального процесу, визначає його динаміку [1, с. 79].

Такий підхід до розуміння наведеного поняття не викликає заперечень. З огляду на те, що дослідження оцінного поняття «*суспільний інтерес*» в кримінальному процесі вже проводилося, основну увагу потрібно приділити тим проблемним питанням, які виникають під час його застосування саме як підстави для відмови у затвердженні угод про примирення та визнання винуватості.

Першим із таких проблемних питань є питання про те, чи є обов'язковим для наявності «*суспільного інтересу*» в укладенні угоди сприяння з боку підозрюваного, обвинуваченого.

Такими, що не відповідають «*інтересам суспільства*», на думку одних юристів, є угоди про визнання винуватості, в яких не вказано конкретні обов'язки підозрюваного, обвинуваченого щодо співпраці у викритті кримінального правопорушення, вчиненого іншою особою, розшуку майна, отриманого в результаті злочину, тощо. Вони вважають, що загальна вказівка в таких угодах про обов'язок підозрюваного, обвинуваченого співпрацювати з правоохоронними органами у викритті та виявленні інших злочинів, про які йому може стати відомо, без зазначення терміну, способу та інших умов цієї співпраці не дає права такому підозрюваному, обвинуваченому на особливий порядок кримінального провадження на підставі угод [2]. Угода не може бути укладена, якщо сприяння підозрюваного, обвинуваченого слідству полягало лише у повідомленні відомостей про його власну участь в злочині (про що уже відомо працівникам правоохоронних органів і незалежно від такого сприяння) без вказівки на нерозкриті чи невідомі злочинні епізоди [3].

Інші правники вважають, що «*суспільний інтерес*» можливий і в тих випадках, коли підозрюваний, обвинувачений не викрив своїх співучасників чи не розповів про інші відомі йому злочини. На їхню думку, інтерес для суспільства у таких провадженнях полягає у скороченні часу розгляду кримінальних справ, економії державних ресурсів, зменшенні навантаження на органи досудового розслідування, які отримали більше часу на розкриття інших злочинів [4, с. 101–102], зменшенні навантаження на суди, яким вже не доведеться досліджувати усі докази у справі [5], забезпеченні швидкого відшкодування збитків, заподіяних злочинцем [6].

Аналіз вироків, ухвалених в Україні на підставі угод про визнання винуватості, показує, що у більшості практики діють відповід-

но до міркувань про наявність «*суспільного інтересу*» в укладенні цих угод у кожному разі, коли на це погоджуються сторони. Здебільшого ці вироки не мають конкретних вказівок на обов'язки підозрюваного, обвинуваченого щодо співпраці [7]. Домовленості з ним існують і у випадках, коли сприяння слідству з його сторони немає, хоча могло бути. Наприклад, коли угоду укладають з особою, яка періодично купувала наркотики і відмовляється викрити їх продавця [8].

Таку судову практику слід вважати виправданою. Відсутність у підозрюваного, обвинуваченого можливості чи бажання сприяти органам кримінальної юстиції не потрібно розцінювати як обставину, яка унеможливує укладення угоди про примирення.

По-перше, «*суспільний інтерес*» в укладенні угоди про визнання винуватості існує і без зазначення в ній конкретних обов'язків обвинуваченого щодо співпраці у викритті кримінального правопорушення, вчиненого іншою особою. Такі обов'язки відповідно до ст. 372 КПК України зазначаються лише, якщо вони відбулися.

По-друге, підхід, за якого «*суспільний інтерес*» в укладенні угод відсутній, якщо обвинувачений не вкаже на співучасників злочину чи інші відомі йому кримінальні правопорушення, ставить його у привілейоване становище порівняно з тим обвинуваченим, який вчинив злочин без допомоги співучасників та який не обізнаний з вчиненням інших кримінальних правопорушень.

По-третє, як зазначає Ричард А. Познер, розгляд справи в суді не завжди відповідає інтересам держави й самого обвинуваченого, адже держава й суспільство зацікавлені не тільки у встановленні істини в справі, але й у справедливому й оперативному вирішенні кримінальної справи за мінімальних економічних і моральних затрат [9, с. 754–759].

Наступне дискусійне питання, яке виникає під час застосування оцінного поняття «*суспільний інтерес*», – чи можна укладати угоду для доказування вини підозрюваного, обвинуваченого у разі, коли позиція сторони обвинувачення у справі є слабкою.

Стверджується, що умови угоди відповідають «*інтересам суспільства*» не лише тому, що органам досудового розслідування не доведеться збирати докази у справі, а суду – їх досліджувати, а й тому, що довести вину підозрюваного без визнання її самим підозрюваним неможливо [10, с. 17]. У такому разі «*суспільний інтерес*» в укладенні угоди полягає у притягненні до відповідальності особи, яка вчинила злочин, незважаючи на незначну доказову базу, на ті порушення, які

були допущені під час досудового розслідування, тобто на слабку позицію обвинувачення.

Часто вироками на підставі угод про визнання винуватості осіб визнають винними за незаконне придбання, виготовлення, перевезення та зберігання наркотичних засобів без мети збуту, за незаконне носіння, зберігання, виготовлення холодної та вогнепальної зброї [11; 12]. Аналіз вироків у таких справах дає підстави стверджувати, що докази у них часто здобуваються з порушенням передбаченої КПК України процедури і можливість їх використання в процесі доказування могла б бути поставлена в суді під сумнів, якби не укладена угода. Також можливо, що сторона захисту поставила б питання про притягнення до відповідальності працівників прокуратури, слідства та оперативних підрозділів, котрі отримали такі докази з порушенням закону. Відтак, часто осіб викривають у скоєному «зовсім випадково», наприклад під час перевірки документів в особи з куртки випав металевий кийок [12]. Інколи зупинена працівниками міліції та «запрошена» до приміщення райвідділу особа дала «добровільну» згоду на проведення її огляду [13]. Є випадки, коли наркотичні засоби виявлені у внутрішній кишені куртки у процесі «особистого огляду» під час провадження в справі про адміністративне правопорушення [14]. Правоохоронці також можуть посилатися на «поверхневий огляд» як на правову підставу для обшуку особи [15], «зовнішній огляд верхнього одягу» [16].

Хоча допущені процесуальні порушення та недостатня доказова база обвинувачення й зумовлює бажання у сторони обвинувачення завершити провадження укладенням угоди, стверджувати про те, що умови таких угод за відповідних обставин справи відповідають «інтересам суспільства» не можна.

По-перше, обвинувачення не може ґрунтуватися на припущеннях. Вітчизняний законодавець відмовився від погляду на визнання обвинуваченим своєї вини як на ключовий доказ у справі. Про це прямо та однозначно йшлося у ч. 2 ст. 74 КПК України 1960 р. Там було вказано, що визнання вини повинно бути підтверджено сукупністю інших доказів у справі. На жаль, у КПК України 2012 р. подібна норма відсутня. Однак це аж ніяк не означає, що підхід правозастосувача за такої ситуації повинен змінюватися. Річ у тому, що позиція Європейського суду з прав людини (прецедентна практика якого є джерелом права у нашій державі) з цього приводу є стабільною та незмінною: лише визнання особою своєї вини (без інших достатніх доказів її причетності до вчинення кримінального правопорушення) не може бути

підставою не тільки для винесення обвинувального вироку, але й обвинувального акту. Про це зокрема йдеться у таких рішеннях цього органу: «Аанемерсбердрейф Гебрудес ван Леувен Б. В. проти Нідерландів» («Aanemersbedrijf Gebroeders van Leeuwen B.V. v. Netherlands») № 32602/96 від 25 січня 2000 р., «Ніколов проти Болгарії», «Бабар Ахмад та інші проти Сполученого Королівства», «Девеер проти Бельгії», «Гаас проти Німеччини» («Haas v. Germany») № 73047/01 від 17 листопада 2005 р.

По-друге, КПК України 2012 року у п. 6 ч. 7 ст. 474 передбачив, що у затвердженні угоди слід відмовити, коли відсутні фактичні підстави для визнання винуватості. Висновок про наявність чи відсутність цих підстав можна зробити лише на підставі доказів, отриманих у встановленому законом порядку. Тому повертаючись до наведених прикладів із практики, у яких доказ отримано з порушенням порядку проведення обшуку особи, слід визнати правильною практику тих судів, які зважають на процесуальні порушення і, розуміючи, що такої слідчої дії, як «огляд громадянина», немає, не вбачають *«суспільного інтересу»* в затвердженні такої угоди, а навпаки – відмовляються її затверджувати [17]. Такі рішення суди, звичайно, повинні приймати не лише у разі допущення порушень проведення обшуку, а й під час наявності інших процесуальних порушень отримання доказів, якщо обвинувачення ґрунтується лише на них і не може бути підтвержене сукупністю інших доказів у справі.

Наступним питанням, яке виникає під час застосування оцінного поняття *«суспільний інтерес»*, є проблематика можливості укладення угоди з підозрюваним, обвинуваченим, який вчинив злочин за наявності обставин, що обтяжують покарання, негативно характеризується, не працює, раніше притягувався до кримінальної відповідальності. Судова практика у таких випадках не вирізняється однозначністю.

До прикладу, 26.04.2013 р. Печерським районним судом міста Києва затверджено угоду про примирення у кримінальній справі за обвинуваченням Особи 3 у вчиненні закінченого замаху на крадіжку. Кваліфікуючими ознаками у цій справі були одночасно повторність та вчинення злочину за попередньою змовою групою осіб. Обвинуваченою виступала жінка, яка не працювала та вже неодноразово притягувалася до кримінальної відповідальності за незаконне виробництво, виготовлення, придбання, зберігання, перевезення чи пересилання наркотичних засобів, психотропних речовин або їх аналогів без мети збуту, крадіжки, та порушення правил адміністративного нагляду. І, яка,

звільнившись у вересні 2012 р. з місць позбавлення волі у зв'язку з відбуттям строку покарання, в лютому 2013 року знову вчинила злочин. Співучасників жінка не виказала, сприяння у проведенні кримінального провадження не надавала. Прокурор просив відмовити у затвердженні угоди, з огляду на те, що згідно з даними про Особу 3, затвердження угоди буде суперечити «суспільним інтересам». Але суд не прислухався до позиції прокурора і, не вдаючись до з'ясування наявності чи відсутності «суспільного інтересу» у цій справі, послався на диспозитивне право потерпілого і обвинуваченого на укладення угоди про примирення [18].

Повністю протилежним прикладом є ухвала Самбірського міськрайонного суду Львівської області, якою відмовлено у затвердженні угоди про примирення у кримінальній справі в обвинуваченні Особи 2 у вчиненні крадіжки. Суд вирішив, що така угода суперечитиме «інтересам суспільства», оскільки обвинувачена жінка не працює і має судимості за крадіжку, незаконне виробництво, виготовлення, придбання, зберігання, перевезення чи пересилання наркотичних засобів, психотропних речовин або їх аналогів без мети збуту та за приховування злочину. Взявши до уваги особу обвинуваченої, суд у цій справі зробив висновок про неможливість виправлення засудженої без відбування покарання, на якому наполягали сторони [19].

На практиці існують також випадки, коли суд констатує невідповідність умовам угоди «інтересам суспільства» лише на тій підставі, що обвинувачений не займається суспільно корисною працею [20] або негативно характеризується та вчинив злочин у стані алкогольного сп'яніння [21]. Є приклад, коли суд визнав, що особа відповідно до ст. 89 КК України раніше не судима, але той факт, що щодо неї більше 18 років тому було винесено обвинувальний вирок за ст. 140 КК України 1960 року («Крадіжка») спонукає суд зробити висновок про те, що обвинувачений на шлях виправлення не став. Тому, на думку суду, умови угоди не відповідають «інтересам суспільства», особі обвинуваченого та характеру вчиненого ним злочину (крадіжки) [22].

Незважаючи на те, що у ст. 474 КПК України прямо не сказано про критерії, на які повинен зважати суд під час вирішення питання про невідповідність умов угоди «інтересам суспільства», практика судів, котрі перевіряють угоду на врахування її сторонами характеристики особи обвинуваченого та обставин, що обтяжують покарання, є цілком виправданою. Домовленості сторін угоди під час узгодження покарання не повинні суперечити загальним засадам призначення по-

карання. Узгодження сторонами покарання, яке за своїм видом та/або розміром не відповідає характеру, тяжкості вчиненого діяння та особі винного, неврахування обставин, що обтяжують покарання, свідчить про невідповідність таких умов угоди «інтересам суспільства» в частині узгодженого покарання [23].

Водночас лише відсутність у людини постійного місця роботи, як і наявність обставин, що обтяжують покарання, ще зовсім не означає, що укладена з нею угода не може бути затверджена. Потрібно зауважити, чи враховано сторонами ці обставини під час узгодження покарання (або під час узгодження покарання і звільнення від його відбування з випробуванням). Їх неврахування може свідчити про неможливість виправлення та запобігання вчиненню обвинуваченим чи іншими особами нових злочинів без застосування суворішого виду покарання (ніж того, що обумовлене сторонами) і реального його відбування.

Таким чином, неважливо, яка кількість обставин, що обтяжують покарання, наявна в справі, наскільки негативно характеризується обвинувачений, головне – щоб усе це було зауважено сторонами угоди під час узгодження покарання. У такому разі підстав для відмови у затвердженні угоди у суду не буде.

Висновки. У цій статті зроблено спробу обґрунтувати три подальші твердження, які повинні сприяти більш активному застосуванню інституту угод у кримінальному процесі. По-перше, укладення угод можливе і без сприяння слідству з боку підозрюваного, обвинуваченого. По-друге, укладення угоди не повинно бути зумовлено слабкою позицією обвинувачення. По-третє, угоду можна укладати й з особою, яка вже неодноразово притягувалася до кримінальної відповідальності, негативно характеризується, чи вчинила злочин за наявності обставин, що обтяжують покарання, однак усі ці дані сторони угоди повинні врахувати під час узгодження покарання.

На практиці виникають й інші дискусійні питання, пов'язані з тлумаченням оцінного поняття «*суспільний інтерес*», зокрема: чи можна укладати угоду у провадженні щодо злочину, яким заподіяно смерть потерпілому; чи можна вважати укладену між сторонами угоду такою, що відповідає «*інтересам суспільства*», коли справа, у якій укладено угоду, набула значного суспільного резонансу; чи можливе укладення угоди у справах, де потерпілим є юридична особа публічного права; яка перспектива використання оцінного поняття «*суспільний інтерес*» як самостійної підстави для відмови у затвердженні угоди. Ці та інші проблемні питання тлумачення оцінного поняття «*суспільний інтерес*» як

підстави для відмови у затвердженні угод у кримінальному провадженні становлять перспективу подальших досліджень.

1. Масленникова Л. Н. Методология познания публичного и частного (диспозитивного) начал в уголовном судопроизводстве / Л. Н. Масленникова – М.: Акад. управления МВД России, 2000. – 179 с.

2. Ухвала Ялтинського міського суду Автономної Республіки Крим від 30.10.2013 р. (№ судової справи 121/9138/13-к, № провадження 1-кп/121/491/13). [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/34478753>

3. Ухвала Апеляційного суду Львівської області від 02.04.2013 р. (№ судової справи 1328/10402/12, № провадження 11-кп/783/21/13). [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/30545834>

4. Вільгушинський М. Й. Погоджувальне правосуддя у кримінальній юстиції України: актуальні проблеми впровадження та застосування / М. Й. Вільгушинський, М. В. Сіроткіна // Часопис цивільного і кримінального судочинства. – 2012. – № 6 (9). – С. 97–112.

5. Ухвала Апеляційного суду Дніпропетровської області від 09.04.2013 р. (№ судової справи 11кп/774/24/13). [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/30605373>

6. Генеральна прокуратура України // За період дії нового КПК укладено понад 6 тисяч угод між сторонами кримінального процесу від 26.04.2013 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.gp.gov.ua/ua/news.html?_m=publications&_t=rec&id=119529

7. Вирок Київського районного суду міста Сімферополя від 05.03.2013 р. (№ судової справи 123/2096/13-к, № провадження 1-кп/123/96/2013). [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/29771957>

8. Вирок Богунського районного суду міста Житомира від 03.04.2013 р. (№ судової справи 295/3906/13-к, № провадження 1-кп/295/60/13). [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/30387630>

9. Познер Ричард А. Экономический анализ права: в 2 т. / Ричард А. Познер. – СПб.: Экономическая школа, 2004. – Т. 2. – 974 с.

10. Махов В. Сделка о признании вины / В. Махов, М. Пешков // Российская юстиция. – 1998. – № 7. – С. 17–19.

11. Вирок Великоновосілківського районного суду Донецької області від 04.04.2013 р. (№ судової справи 220/412/13-к, № провадження 1-кп/220/33/13). [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/30412439>

12. Вирок Шевченківського районного суду міста Чернівці від 02.04.2013 р. (№ судової справи 727/2563/13-к, № провадження 1-кп/727/62/13). [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/30376974>

13. Вирок Печерського районного суду міста Києва від 03.04.2013 р. (№ судової справи 757/6557/13-к). [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/30392853>

14. Вирок Сватівського місцевого районного суду Луганської області від 03.04.2013 р. (№ судової справи 426/506/13-к). [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/30373757>

15. Вирок Вінницького міського суду Вінницької області від 27.03.2013 р. (№ судової справи 127/5279/13-к). [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/30231088>http://vgholos.com.ua/news/mvs_u_krainy_prosyat_pryvesty_v_poryadok_akty_yaki_reglamentuyut_osobystyu_oglyad.html

16. Ухвала Димитровського міського суду Донецької області від 05.03.2013 р. (№ судової справи 226/394/13-к, № провадження 1-кп/226/33/2013). [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/29752369>

17. Ухвала Криничанського районного суду Дніпропетровської області від 20.03.2013 р. (№ судової справи 178/241/13-к). [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/30236923>

18. Вирок Печерського районного суду міста Києва від 26.04.2013 р. (справа № 757/7938/13-к). [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/30916454>

19. Ухвала Самбірського міськрайонного суду Львівської області від 15.03.2013 р. (справа № 452/718/13-к). [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/29993901>

20. Ухвала Ленінського районного суду міста Дніпропетровськ від 20.02.2013 р. (справа № 205/778/13-к) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/29455205>

21. Ухвала Голопристанського районного суду Херсонської області від 21.03.2013 р. (справа № 654/845/13-к). [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/30147862>

22. Ухвала Першотравневого районного суду м. Чернівці від 15.11.2013 р. (справа № 725/6493/13-к). [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/35271435>.

23. Про деякі питання здійснення кримінального провадження на підставі угод: Лист Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ № 223-1679/0/4-12 від 15.11.2012 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/v1679740-12>

Рыбалко В. О. Оценочное понятие «общественный интерес» как основание для отказа в утверждении соглашений о примирении и признании вины

Исследуется оценочное понятие «общественный интерес» как основание для отказа в утверждении соглашений в уголовном судопроизводстве.

Рассмотрены дискуссионные вопросы, возникающие при толковании оценочного понятия «общественный интерес»: 1) является ли обязательным для наличия «общественного интереса» в заключении соглашения содействие со стороны подозреваемого, обвиняемого; 2) следует ли заключать соглашение для доказывания вины подозреваемого, обвиняемого в случае слабой позиции сторо-

ны обвинения по делу и без признания вины обвиняемым производство не будет иметь судебных перспектив; 3) возможно ли заключение соглашения с подозреваемым, обвиняемым, совершившим преступление при наличии обстоятельств,отягчающих наказание, негативно характеризуется, не работает, ранее привлекался к уголовной ответственности.

Предлагается решение вышеперечисленных вопросов, а также сформировано несколько новых вопросов, связанных с толкованием оценочного понятия «общественный интерес», которые и составляют перспективу дальнейших исследований.

Ключевые слова: соглашение о примирении, соглашение о признании вины, несоответствия условий соглашения интересам общества.

Rybalko V. O. The evaluative concept of «public interest» as a reason for refusing to approve transactions about reconciliation and acknowledgment of guilt

The evaluative concept of «public interest» as a reason for refusing to approve transactions is investigated in criminal proceedings.

Due to the fact that KPK of Ukraine does not define this concept, its contents and scope (and other evaluative concepts) should be determined taking into account the specific circumstances of the case.

*The correct interpretation of the evaluative concepts of «public interest» depends on the possibility of concluding agreements on reconciliation and recognition of guilt in criminal proceedings. In the case of non-agreement conditions in «**the public interest**» the court approves such agreement and the proceedings will continue in a general manner.*

*The concept of «**public interest**» is often not understood in practice. There are situations, where some prosecutors and judges see «**the public interest**» to approve the agreement, while the others – don't.*

*There are some discussion questions, that arise in the interpretation of evaluative concept of «public interest» in the article: 1) whether the assistance of the suspect, accused is mandatory for the presence of «**public interest**» in signing the agreement; 2) is the transaction possible for proof of guilt of the suspect, the accused in the case, when the prosecution`s position is weak in the case. And the proceedings do not have the potential outcomes without plea; 3) it is possible to make a deal with the suspect, accused, if he committed the crime of aggravated, negatively characterized, not working previously, held criminally liable.*

*It is propose to solve the above questions according to the survey. Also there are some new questions associated with the interpretation of evaluative concept of «**public interest**», they make the prospect of his future research.*

Key words: Agreement on Reconciliation, Plea of Guilt, inconsistency terms of the agreement public interest.

Стаття надійшла 08 квітня 2014 р.